

NÄLÄNHÄTÄ

Jälleen nähdään nälkää kuten ennenkin vanhalla Venäjällä, ennen vuotta 1905. Kaikkialla on katoja, mutta *vain* Venäjällä niiden seurauksena on toivoton hädänalaisuus, miljoonien talonpoikien nälänhätä. Ja nykyinen hädänalaisuus, niinkuin hallituksen ja tilanherrojen kannattajienkin on ollut pakko tunnustaa, on mittasuhteiltaan vuoden 1891 nälänhätää suurempi.

30 miljoonaa henkeä käsittävä väestö on joutunut kokemaan mitä kovimpia kärsimyksiä. Talonpojat myyvät pilkkahintaan maaosuutensa, karjansa ja kaiken, mikä suinkin voidaan myydä. Myydään nuoria tyttöjä — orjuuden ankarimmat ajat ovat palaamassa. Kansan hätä tuo kerralla näkyviin koko meidän mukamas „sivilisoituneen” yhteiskuntajärjestyksemme todellisen olemuksen: tuo järjestys on toisessa muodossa, toisessa asussa, toisenlaisen „kulttuurin” vallitessa esiintyvää *entistä orjuutta*, miljoonien työtätekevien orjuutta „huipulla olevan” kymmenen tuhannen rikkouden, ylellisyyden ja laiskottelun hyväksi. Orjien raskasta näännyttävää raatamista, kuten aina, ja rikkaiden täydellistä välinpitämättömyyttä orjien kohtalon suhteen: ennen tapettiin orjia nälkään julkisesti, naisia vietiin julkisesti tilanherran haaremiin, kidutettiin orjia julkisesti. Nykyään on talonpoikia ryövätty — sivilisaation kaikkien metkujen, saavutusten ja edistysten avulla — ryövätty niin, että he pöhöttyvät nälästä, syövät saviheinää, syövät likakokkareita leivän asemesta, sairastavat keripukkia ja kuolevat tuskiinsa. Sitä vastoin Venäjän tilanherrat, Nikolai II etunenässä, ja Venäjän kapitalistit lyövät rahaa kasaan miljoonia: pääkaupunkien huvittelulaitosten omistajat kertovat, etteivät he ole pitkään aikaan hankkinut rutkemmin. Pitkään aikaan ei ole ollut sellaista

julkeata, hillitöntä ylellisyyden näytteille asettamista kuin nykyisin suurkaupungeissa.

Miksi Venäjällä ja vain Venäjällä on yhä vielä tuota keskiaikaista nälänhätää rinnan sivilisaation uusimman edistyksen kanssa? Siksi, että uusi vampyyri — pääoma — käy Venäjän talonpoikien kimppuun sellaisissa oloissa, jolloin maaorjuuttajatilanherrat ja maaorjuuttajien, tilanherrojen, tsaarin itsevaltius ovat sitoneet talonpojilta sekä kädet että jalat. Tilanherrojen ryövääminä, virkamiesten mielivallan kuristamina, poliisikieltojen, poliisin koukkujen ja väkivaltaisuuksien verkon pauloittamina, kyläpoliisien, pappien, maapiiripäälliköiden uudenaikaisimman valvonnan kahlehtimina talonpojat ovat luonnononnettomuuksia ja pääomaa vastaan yhtä suojattomia kuin Afrikan villi-i ihmiset. Vain villien maassa voidaankin tavata nykyään sellaista yleistä nälkään kuolemista kuin XX vuosisadan Venäjällä.

Mutta nyky-Venäjällä, nyt kun tsaarihallitus on niin laveasti leuhkinut uuden maankäyttöjärjestelmän hyvydestä, huutoritalouden edistymisestä j.n.e., nälänhätä ei mene ohi *opettamatta* paljonkin talonpoikia. Nälänhätä tuhoaa miljoonia ihmisiä, mutta se tuhoaa myös viimeiset rippeet siitä tsaariin kohdistuneesta, alkeellisesta, barbaarisesta orjanuskosta, joka estää tajuamasta, että vallankumouksellinen taistelu tsaarin yksinvaltaa ja tilanherroja vastaan on välttämätöntä ja väistämätöntä. Talonpojat voivat löytää pelastuksen vain tilanherrojen maanomistuksen hävittämisestä. Vain tsaarin yksinvallan, tuon tilanherrojen suojavaaruksen, kukistaminen auttaa pääsemään vähänkin ihmismäiseen elämään, pelastumaan nälänhädältä, synkkääkin synkemmästä kurjuudesta.

Tämän seikan selvittäminen on jokaisen tietoisien työläisen, jokaisen tietoisien talonpojan velvollisuus. Se on päätehtävämme, mitä tulee nälänhätään. Avunkeräyksen järjestäminen työläisten keskuudessa siellä, missä voidaan, nälänhädässä olevien talonpoikien avustamiseksi ja kerättyjen varojen toimittaminen perille sosialidemokraattiedustajien välityksellä on tietysti niin ikään eräitä välttämättömiä tehtäviä.